

РЕШЕНИЕ

№ 6723

гр. София, 29.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 20.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **1890** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс във връзка с чл.172 ал.5 вр. чл. 171 т.1 б.„б“ от Закона за движение по пътищата (ЗДВП).

Образувано е по жалба на И. Т., ЕГН [ЕГН],с адрес: [населено място], [жилищен адрес]чрез адв.К.,с посочен адрес: [населено място], [улица],ет.1,ап.1,тел.: [ЕГН] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 3/10.01.2024г. на младши инспектор В., сектор „ОП“, при 6 РУ на СДВР с която на жалбоподателят е приложена мярка – „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца“.

Твърди се,че процесната заповед не съдържа фактически основания въз основа на които е възприто,че същият е управлявал МПС в 00.10ч.,посоченият АУАН не е бил предявяван на жалбоподателя,респ. не е имал възможност да възрази срещу констатациите в него.

Твърди се още,че по представената Заповед № 513з-6400/2023г. на директора на СДВР не се установява компетентност на органа издал съответния акт.

На трето място – акта е издаден без мотиви за прилагане нормата на закона и в несъответствие с целта на закона.Не е посочено в какво се изразява извършеното нарушение. Макар да е посочен АУАН о същия не се установяват факти доказващи шофиране след употреба на алкохол .

Успоредно с това – нарушен е принципа на съразмерност по чл.6 ал.2 АПК.

Липсват мотиви и защо ПАМ е наложена за срок от 18 месеца.

На последно място – липсата на противоправно поведение и заплаха за обществен интерес обосновава и несъответствието на мярката с целта на закона.

Ответната страна – младши инспектор В., сектор ОП при БРУ на СДВР не изразява становище по жалбата.

Процесната жалба е допустима и редовна, като подадена от активно легитимирано лице, адресат на заповедта, в срока по чл.149 ал.1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 172 ал.5 вр чл.172 ал.1 от ЗДвП и чл. 171 т.1 б.“б“ от ЗДвП, в съответствие с изискванията на чл.150 и чл.151 от АПК и като такава подлежи на разглеждане по същество.

С процесно обжалваната Заповед, административния орган е установил, че на 10.01.2024г. около 00.10ч. в [населено място] по И. Т. е управлявал МПС Форд Ц М. рег. № С. по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда,установена с медицинско изследване или техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишвания въздух или е под въздействието на наркотичните вещества или техни аналози,както и при отказ да бъде проверен с техническо средство или да даде кръв за медицинско изследване

По делото са представени следните относими към преценката за законосъобразност на акта доказателства:

АУАН № 461978 от 01.01.2024г. съставен от И. Д. срещу жалбоподателя за описаното нарушение.

Талон за медицинско изследване № 0190864 видно от който на И. Т. е указано да се яви в УМБАЛ Св.А. за медицинско изследване в срок от 45мин. от връчването като талона е връчен на 10.01.2024г. в 00.20мин.В талона са отразени и протоколирани резултатите от изследване на лицето с Алкотест – дрегер, модел 7510ARPM0404,проба № 1006 с показание 1,49промила.

Заповед за задържане № 230зз-39 от 10.01.2024г. по силата на която И. Т. е задържан на 10.01.2024г. в 00.15ч. за срок от 24 часа и е освободен на 10.01.2024г. в 15.50ч./както и докладна записка към посочената заповед/.

Заповеди обосноваващи компетентността на административния орган.

Въз основа на съвкупната преценка на представените по делото доказателства, съдът приема за установено следното от фактическа страна по административно-правния спор:

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Видно от Заповед № 8121з – 1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи, СДВР е определена да осъществява контрол по ЗДвП, а съгласно приложената Заповед № 513з-1618 от 26.02.2018 г. на директора на СДВР, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки от процесния вид са длъжностни лица – държавни служители от отдел "Пътна полиция" при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Оспорените по делото заповеди са издадени от младши автоконтрольор в отдел "Пътна полиция" – СДВР, поради което е налице компетентност на административния орган за прилагане на двете принудителни административни мерки.

Оспорената заповед за прилагане на ПАМ е постановена в писмена форма и съдържа

изискуемите се реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочено е както правното основание за упражненото административно правомощие, така и фактите и обстоятелствата, възприети като релевантни за наличието на материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ. Поради това, съдът приема, че изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установени от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се съотнасят към посоченото в заповедта, правно основание.

Фактическият състав за налагане на ПАМ в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, изисква лицето да управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, което се установява чрез медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух. В настоящият казус органа се е позовал на първата хипотеза хипотеза, като за да постанови оспорваният ПАМ е приел наличието на резултатите от изследване проведено с Алкотест – дрегер, модел 7510ARPM0404, проба № 1006 с показание 1,49промила.

По силата на чл.174 ал.4 ЗДвП, редът, по който се установява концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на моторни превозни средства, трамваи или самоходни машини и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, се определя с наредба на министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието.

Съгласно Чл. 3а. ал.1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, издадена от министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието/Наредбата/, установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване, а на употребата на наркотични вещества или техни аналози – с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, когато: 1. лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест;2. лицето не приема показанията на техническото средство или теста;3. физическото състояние на лицето не позволява извършване на проверка с техническо средство или тест.

По делото е приложен Талон № 019086 за изследване във УМБАЛ Св.А., който е връчен на водача на 10.01.2024г. в 01.20мин. като съгласно чл.6 ал.6 т.2 от наредбата самото изследване трябва да се проведе в срок до 45минути, тъй като предполагаемото нарушение е извършено на територията на населеното място, в което се намира мястото за извършване на изследването.

Чл.6 ал.7 от Наредбата предвижда, че крайният срок за явяване на лицето се определя от контролния орган в зависимост от отдалечеността на мястото за извършване на установяване с доказателствен анализатор или на медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо или химико-токсикологично лабораторно изследване и възможността за ползване на обществен или друг превоз за отиване до него.

В настоящият казус е определен срок от 45 минути от връчване на талона, който изтича съответно в 02ч.и 05минути на 10.01.2024г.

На тази база съдът приема, че лицето е било задържано преди изтичане на определеният срок от 45 минути, в който би могъл да проведе съответните медицински изследвания, като допълнителен срок не му е определен за даване на проба с цел установяване наличието на концентрация на алкохол в кръвта.

Съгласно чл. 171 т.1 б.“б“ ЗДвП при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4/т.е. по наредбата/установените стойности са определящи.

По силата на чл.6 ал.4 от Наредбата в талона по чл. 3, ал. 2 /за медицинско изследване/ се отразява изборът на лицето дали установяване концентрацията на алкохол в кръвта да се извърши с доказателствен анализатор, или с медицинско и химическо лабораторно изследване. При отказ на лицето да избере един от двата начина на установяване се приемат отчетените показания от техническото средство.

В настоящият казус обаче не е налице отказ на лицето да избере един от двата начина, така, че да се приеме, че следва да се отчетат показанията от техническото средство, както е направил органа. Всъщност налице е пълна невъзможност лицето да даде проба за кръв за извършване на медицинско изследване, поради задържането му в БРУ на СДВР.

В хипотезата на принудително задържане, задържаният не разполага с възможността да осъществява или да не осъществява волеви действия. В този смисъл отказа, като проявление на волята не могъл да се формира по отношение на придвижването му до УМБАЛ Св.А., като място за провеждане на лабораторните изследвания. Невъзможността да се придвижи до УМБАЛ Св.А. не следва да се приравнява на отказ така, че да се приложи законовата фикция по чл.6 абл.4 изр.последно от Наредбата, а именно – да приемат показанията от техническото средство.

В този смисъл жалбоподателят е бил в обективна невъзможност да даде медицинско изследване, което не позволява да се приеме, че е налице отказ от провеждане на медицинско изследване, така, че да бъде приложена законосъобразно хипотезата на чл.171 т.1 б. б“б“ от ЗДвП.

Следва да се подчертае, че посоченият извод не би бил релевантен ако административния орган бе определил срок за провеждане на изследването, различен от срока на действие на заповедта за задържането на лицето.

С оглед изхода от спора и в съответствие с нормата на чл.143 ал.1 АПК жалбоподателят има право на разноски, каквато претенция е отправил своевременно към съда. При преценка нейният размер обаче, настоящият състав съобрази:

С решение от 25 януари, 2024г. по дело С-438/22, „Ем акаунт БГ“ ЕООД, ЕСЛ:EU:C:2024:71, Съдът на ЕС постанови, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение.

Успоредно с това, националният съд не следва да се считан обвързан от минимални размер на разноските,изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004г,предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт.

В унисон с това и отчитайки свободата на договаряне, съдът следва да прецени дали са данни относно начина на определяне себестойността на претендираните разноси за оказаната услуга. При изрично отправен въпрос към процесуалният представител на жалбоподателя, същият е посочил, че договореното възнаграждение е определено съобразно нормативите по Наредба № 1/2004г.

Националният съд не следва да се считан обвързан от минимални размер на разноските,изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004г,предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. На база на изрично постановеното от СЕС, подобен автоматизъм изключващ свободата на договаряне не обосновава сам по себе си законосъобразност и основателност на една претенция за разноси. В този смисъл съдът следва да откаже да приложи съответните норми на Наредба № 1/2004г. Следвайки установените критерии за справедливост на възнаграждението,през призмата на неговата фактическа и правна сложност, както и наличието на съдебна практика по аналогични казуси, съдът приема,че делото не представлява предизвикателство обосноваващо подобен размер на възнаграждението.

Като контратеза,Наредбата за заплащане на правната помощ представлява акт,скрепен с държавна санкция и внасящ стабилитет в отношенията,каквито белези Наредба № 1/2004 не притежава, поради което и същата може да бъде ориентир относно стойността на определяне на адвокатското възнаграждение в хипотеза в която страната не е извела и посочила друг критерий за стойността на адвокатските услуги,извън материалният интерес на делото.

Ето защо и в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл. 24 изр.първо от Наредбата за заплащане на правната помощ, в полза на жалбоподателя следва да се присъди сумата от 160лв.,към която да се добави и стойността на заплатената държавна такса в размер на 10лв. или общо – 170лв

Поради това и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ вр. чл.143 ал.1 от АПК, Административен съд София-град, трето отделение, 74 състав:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 3/10.01.2024г. на младши инспектор В., сектор „ОП“, при 6 РУ на СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на И. Т., ЕГН [ЕГН],с адрес: [населено място], [жилищен адрес] сумата от 170лв. /сто и седемдесет/ лева, адвокатско възнаграждение.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на

чл. 137 от АПК.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: